

BRABANTS DAGBLAD

Brabants Dagblad

10 november 2012 zaterdag

Tilburg

ARBEIDSMARKT/PARTICIPATIE Laat de zwaksten niet bloeden voor het falen van re-integratiebureaus - Tilburg zet kansarme werklozen in de kou

De Tilburgse raadscommissie buigt zich maandag over het nieuwe arbeidsmarktbeleid, Noma. Wordt de kansarme werkloze tot nomade gemaakt?

door Gerda de Vries en Karin Bruers

De bijdrage van de rijksoverheid aan Tilburg om werklozen naar een baan te helpen is verlaagd van 27,9 miljoen naar 16,9 miljoen. Er is al veel bezuinigd, maar de gemeente wil het spaarpotje van nu, 2 miljoen euro, op orde houden. Daarom moet nog 3 miljoen extra worden opgehoest, hoewel ook de meevallers 3 miljoen bedragen.

Hoe dan ook: voor de snel groeiende groep van meer dan 5600 bijstandsgerechtigden is er in **Tilburg** dus minder geld te besteden.

Nu komt de één natuurlijk sneller en makkelijker weer aan werk dan de ander. Maar hoe wordt ons belastinggeld de komende jaren slim en rechtvaardig geïnvesteerd in werklozen?

Daarover gaat het zogeheten Noma-voorstel dat maandag in de raadscommissie wordt besproken. Er wordt veel verbeterd, maar wij

willen aandacht vragen voor de meest kwetsbare groep: die wordt volledig opgeofferd aan die van meer kansrijke werklozen.

Kanslozen, ook wel betiteld als 'het granieten bestand' van de bijstand, vallen straks onder de groep 'basisdienstverlening' van Sociale Zaken.

Dat betekent dat alleen de controle en het verstrekken van hun uitkering nog wordt gefaciliteerd en dat het verder stilvalt. Sociale organisaties vanuit welzijn of zorg nemen, zonder expertise en budget, het bevorderen van zelfredzaamheid van deze groep er wel bij, zo is de illusionaire redenering. Voorstel is en passant om in 2013 de sociale activering voor deze groep Tilburgers volledig te schrappen.

Geld gaat vooral naar de 'kansrijken'. Maakt **Tilburg** daarmee echt waar dat het 'mensen niet laat vallen' en 'kansen biedt die sociale risico's beperken'?

Stoppen met het activeren van (arbeids)participatie van de meest kansarme werklozen wordt vergemakkelijkt door uiterst magere resultaten op de re-integratiemarkt. Tien jaar geleden heeft het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid de begeleiding van langdurig werklozen werk via openbare aanbesteding gegund aan particuliere en commerciële organisaties. Ondanks de vele miljoenen heeft dat in minder dan de helft van de inspanningen tot werk geleid. Dat de overheid niet tevreden is met de geboekte resultaten valt te billijken. Kort door de bocht geformuleerd: de commerciële re-integratiebureaus annex uitzendbureaus hebben er een potje van gemaakt. Over de rug van bijstandsgerechtigden zijn vooral forse winsten gemaakt. Belastinggeld is verspild, werklozen zijn niet of nauwe-

lijks geholpen en sociale organisaties die bij arbeidsre-integratie wél aandacht toonden voor de mens achter de klant dreigen nu wegbezuinigd te worden.

Het gevolg is dat de meest kansarme langdurig werklozen mogelijkheden verliezen om eigen kracht en motivatie te ontwikkelen om later weer aan het werk te komen. De prikkel om te gaan werken komt straks uitsluitend van een mogelijke korting op de uitkering. Over enkele jaren zal blijken dat het voorgestelde beleid voor deze groep veel (sociale) kosten en menselijke ellende met zich mee heeft gebracht.

Terecht wil **Tilburg** voorkomen dat kinderen langdurig in armoede opgroeien. Ronduit cynisch is echter dat alleenstaande ouders in de bijstand - in **Tilburg** zijn dat voor 94 procent alleenstaande moeders - geen voorrang krijgen bij re-integratie. Zij kunnen vanaf juli 2013 niet meer deelnemen aan sociale activering. Ook de Klantenraad Werk & Bijstand bepleit juist dat de mogelijkheden voor die groep worden uitgebreid.

Bij ontwikkelingshulp wordt gesteld dat investeren in vrouwen investeren in een nieuwe generatie betekent. In Nederland ligt dat kennelijk anders, want vrouwen hier

- is de mythische gedachte - zijn geëmancipeerd. De cijfers over de arbeidsparticipatie en financiële zelfredzaamheid van lageropgeleide vrouwen laten zien dat de werkelijkheid anders is.

Veel 'bijstandsmoeders' krijgen door sociale activering hun leven weer op orde. Resultaat-

verplichting is dat deelnemers minstens drie dagdelen duurzaam vrijwilligerswerk gaan verrichten. Voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt van meer dan vier jaar en met een opeenstapeling van beperkingen is dat geen geringe opgave. In de afgelopen tien jaar voerde **Feniks** vijfhonderd trajecten uit en werd een aardige 'bijvangst' geboekt op positieve uitstroom: gemiddeld ging meer dan 15 procent van onze deelnemers naar betaald werk!

Als één persoon van 32 jaar vanuit de bijstand betaald gaat werken en tot haar 67-ste doorgaat, bespaart dat de samenleving een half miljoen euro (belastingopbrengst in plaats van uitkering, andere kosten zoals hoger beroep gezondheidszorg e.d. niet meegerekend). Al die trajecten helpen vaak hele gezinnen om zichzelf terug te vinden. Mensen leren om (weer) op eigen talent en kracht te vertrouwen en tegelijkertijd zich te richten op deelname aan de samenleving door werk buiten de voordeur.

De commerciële re-integratiebureaus hebben niet gebracht wat van hen verlangd mocht worden. Maar het is ons een raadsel waarom zowel de kansarme werkloze als sociale organisaties daarvoor moeten bloeden: dat is niet alleen dom, maar ook onterecht.

Karin Bruers en Gerda de Vries zijn respectievelijk bestuursvoorzitter en directeur van **Feniks**, het Stedelijk Centrum voor Emancipatie in **Tilburg**.